

danske Rigsdag. Det har ikke Anelse om den. Jeg var i hele September Maaned i Svejts. Jeg havde Lejlighed til der grundigt at læse de svejtsiske Blade, baade de franske og de tyske, i Løbet af September Maaned. Det var den Maaned, i hvilken Landmandsbankkrakket fandt Sted. Jeg havde Lejlighed til i Genève under Folkeforbundsmødet at læse saa godt som alle store svejtsiske Blade, og jeg læste saa godt som dem alle. Ikke eet svejtsisk Blad omtalte med en Linie Landmandsbankkrakket i Danmark, det interesserede dem ikke; saa lidet er vi omtalt. Men for øvrigt vil jeg mene, at hvis Udlandets Agtelse er os magtpaaliggende, maa det være mere formaalstjenligt at sige Sandheden og faa den frem end at fordølge og dække den. Og jeg maa sige til den Presse, som nu har haft saa travlt med, at vi risikerede at dale for stærkt i Udlandets Agtelse, at den havde en anden Opfattelse eller en anden Metode i de Aar, vi havde et radikalt Ministerium. Det kan godt være, at heller ikke den Gang fulgte Udlandet Danmarks Forhold saa nøje. Men saa havde man en ganske bestemt Metode. Man sørgede for gennem Korrespondancer her fra Landet at underrette visse Blade i Udlandet paa en falsk, perfid, ofte rent løgnagtig Maade om den danske Udenrigsminister Erik Scavenius' Forhold, man stemplede ham fuldkommen løgnagtigt og sørgede for at telegrafere disse fra Danmark udsendte Efterretninger tilbage hertil som Udtryk for Udlandets Dom. Saaledes bar de Herrer sig ad. Nu kommer de og himler op om, at vi ikke maa svække Danmark i Udlandets Agtelse ved at sige Sandheden. Men jeg vil sige til de Herrer, at det gaar ikke an. Det gaar ikke an, at de Herrer vil indføre den Moral i dansk Politik, at naar de Herrer er ved Roret, naar Overklassen har Magten, er alt tilladt. Men naar Underklasserne er ved Roret, saa kom Overklasse-Oppositionen. Saa kan de tillade sig, som det er dokumenteret, tyve Ministerstorme her i Tinget, Maaned efter Maaned, somme Tider Dag efter Dag; saa kan de tillade sig den voldsomste Opposition og et Bagvaskelsesfelttog af den anden Verden og de mest uhørte Indiskretioner, saaledes som vi saa under den vestindiske Sag. Der var ingen, der spurgte om Bagmand den Gang, un-

der den vestindiske Sag, Hr. Justitsminister Rytter — jo, der var dog nogen, der gjorde det, og den Gang havde det virkelig Betydning at faa at vide, hvem der stod bag den Indiskretion, der var begaaet. Der var Tale om en Statshemmelighed, som en udenlandsk Magt havde paalagt Landets Regering ikke at røbe, og som Landets Regering havde betroet Partiformændene og nogle enkelte andre, der var stærkt interesserede i det vestindiske Spørgsmaal. Og denne Statshemmelighed, som maatte være en Statshemmelighed indtil et vist Tidspunkt, nemlig indtil de diplomatiske Forhandlinger var afsluttet og Sagen var forelagt Rigsdagen til Afgørelse, blev røbet. Men da vi ønskede at faa den paagældende Bagmand frem, stod der et Hyl af Forargelse i hele Venstre- og Højrepressen. Ja, de københavnske Højreredaktører dannede en Forening for at faa mig udstødt af den danske Presseverden. Ogsaa den Gang skulde jeg gaa. Det er hændt mig nogle Gange i mit ikke helt korte Liv, at der er blevet sagt, jeg var færdig, og at jeg skulde gaa. Det er hændt mig under Alberti-Affæren, og det er hændt adskillige andre Gange. Men hver Gang jeg har læst i Højrepressen, at jeg var en død Mand, har jeg følt mig ganske særlig spillevende. Hver Gang der var Tale om, at jeg var slaaet ihjel, har jeg følt, at jeg stod i mine Partifællers Omdømme saa godt som nogen Sinde. Den Gang vilde vi gerne have Bagmanden frem, men der var ikke Tale om, at han maatte komme frem. Det var en Krænkelser af Pressefriheden, jeg som Pressemand der gjorde mig skyldig i; det var en uhørt Forbrydelse, at vi forlangte ham frem. Men det gaar ikke an at bære sig saaledes ad. Det gaar ikke an at ville indføre den Moral, at naar Overklassen regerer, er alt tilladt, men naar de demokratiske Lag, naar Underklassen kommer til Roret, er intet tilladt. En saadan Forskel i Maalestokken kan vi ikke have. Med hvad Maal I maaler, skal eder selv igen maales. Det har vi gjort til vort Valgsprog. Ingen ønsker højere end jeg, at dansk Parlamentarisme kunde komme ind i Tilstande, hvor den offentlige Kamp var rent saglig, og hvor det personlige blev undgaaet. Ingen ønsker det mere end vi, men først maa der statuere et Æks-